

Botendoop Empacher skiff (85-100kg)
Gedoopt door Piet Heyn Michels (broer van wijlen Bert-Jan Michels) tot de
‘Bert-Jan Michels’

24 oktober 2020

Ik zal beginnen bij het voorstellen van mijzelf. Ik ben Piet Heyn, 67 jaar en was op mijn dertiende jaar al lid van de KAR & ZV De Hoop (In 1967 werd ik lid, één jaar voordat in Frankrijk de verbeelding aan de macht kwam). Hier in Nederland waren bijeenkomsten rond het Peter Stuyvesant cadeautje – het “lieverdje” en werden over het spui al voorzichtig auto’s geduwd, die hun motor uit mochten zetten.

Ik woog toen 59 kilo en won bij mijn eerste wedstrijden op de Zaan als stuurman bij ZZV meteen tweemaal een medaille. Oudere Hoop coaches snelden zich naar mijn ouders om te vragen of ze nog meer van die opdonders hadden met een grote bek.

Als jeugdroeier roeide ik het meest in een gestuurde vier. Destijds heette wat nu boardroeien heet lange riem roeien. In de vier met stuurman zaten Rik Stuyling de Lange, Rob de Vries Lenz en Kees de Jong. De dubbele namen waren goed vertegenwoordigd. Later roeide ik veel met Sip Kloosterman. Het jongste broertje van Maarten. Aanvankelijk werden we getraind door meneer Molster, maar later werd dat Ruud Henneman. In de zelfde periode mocht ik ook een aantal keren de Head of de River sturen en ontmoette daar weer een dubbele naam Willem Korthals Altes. Na verloop van tijd bezat ik evenveel stuur als roeimedailles, maar nog steeds had ik alleen een dubbele voornaam.

Hoewel ook ik regelmatig in de C1 Walvis voer heb ik eigenlijk weinig geskuld. Wel hoorde je destijds af en toe dat de skiffs van Meep Lindhout en Cor Splinter sneller waren dan de exemplaren van Stampfli en Empacher. Mijn broer Roel kan dat bevestigen.

In 1969, toen Armstrong voet zette op de maan, mocht ik de kanaal-acht van haringkoning Rob Nolet sturen. Dat was nogal wat. We haalden de overkant niet, maar kregen toch van onze sponsor schoonmaakbedrijf Mercurius een acht cadeau, omdat de naam Mercurius in “Zomaar een Zomeravond” voldoende in beeld was geweest op de televisie. Het bewuste kanaalfilmpje mis ik nog steeds gedigitaliseerd op You Tube.

De coaches Molster en Henneman zijn al genoemd maar uit die tijd mag ook Wim Kels niet ongenoemd blijven. Henneman coachte vanuit zijn auto langs de Amstel, maar Molster en Kels trapt door weer in wind op de fiets. Ouderkerk kon een bestemming zijn maar heel vaak werd ook doorgeploegd naar Nes aan de Amstel. Het was eigenlijk de tijd dat Els nog wedstrijd roeide en nog niet aan het coachen was.

De eerste internationale veteranen wedstrijden deden hun intrede. Soms mocht ik een buitenlandse ploeg sturen en wat ik nooit meer zal vergeten is het startje van een ploeg uit het Verenigd Koninkrijk. Een voor mij volledig nieuwe manier van starten, ik ben het nooit meer vergeten, zo mooi, “sit at the back stops” “look pretty” “are you ready” “Go”. De meeste andere ploegen waren dan al halverwege.

Het was de toptijd van de oud-voorzitter de heer Landaal. We mochten allemaal in die tijd even meerijden in zijn snelle rode auto. Ik won destijds op een bingo-avond het naambordje van een

oude acht, die achten werden destijds allemaal naar het koninklijk huis genoemd en ik ga ervanuit dat dat nog steeds het geval is. Ik heb dat naambordje meer dan 50 jaar bewaard. Met die genoemde roeicoaches kwamen ook alle aspecten van coachen naar voren. Er waren trainers die zich meer op het fysiek richten en er waren trainers die zich meer op de techniek richten, afstellingen, eindeloos ringetje erbij ringetje eraf. Het ging nog verder de boot werd voor de wedstrijd nog even in de wax gezet. Dan werd achterin de loods de wedstrijd voor besproken en heel voorzichtig begonnen daar ook de schijnbewegingen naar een goede mental training. Als coach moest je eigenlijk van alle markten thuis zijn.

En wanneer je dat voor elkaar had dan kwamen ook de successen. Soms ging je zelfs te rade bij een andere vereniging de Amstel of Willem III. Met name bij de Amstel – Jan Wienesse – en bij Willem III – Leendert van Dis - was veel expertise op het gebied van skullen. En Rob Hilders was daarvoor al een hele bijzondere coach bij Poseidon en Iwan van Jé bij Nereus.

Al die aspecten zou je mee moeten wegen. Zelfs de techniek van het roeien in de bak, toen het nog vroer en de eerste hometrainers, de roeimachines, die eigenlijk het accent te veel op de uitpik lieten vallen. Overal zou je verstand van moeten hebben en als je dat voor elkaar had dan zou je de boot kunnen laten doorlopen. Dan was het eigenlijk alleen nog maar een kwestie van het door laten draaien van een vliegwiel. Ja hoe pak je dat aan? De punt van de boot blijft door het water glijden ononderbroken. De boot heeft één vaste snelheid door het water en de punt gaat eigenlijk alleen nog maar enigszins op en neer omdat het zwaartepunt in de boot van plaats verandert. Als je dat iemand zou kunnen leren.

Ik ben gevraagd om deze boot te dopen en hoe bijzonder is dat. De personen, die mij hebben uitgenodigd, hebben zich niet gerealiseerd dat ikzelf naar een boot genoemd ben. HR MS Piet Heyn. In het gezin ben de derde zoon en grootvaders en de grootmoeders waren vernoemd door de broers. Mijn ouders hadden hun handen vrij en toen kwam er een boot voorbij. Die boot vaart nog steeds rond Google “Piet Heyn 130 meter” en hij staat op je scherm. Die boot hoort tot de tien grootste jachten van de wereld. En, als je naar een boot genoemd bent, word je ook niet gauw van je sokkel getrokken.

Er was iemand die al die aspecten van de training beheerste en die je kon leren om een roeiboot te laten doorlopen. Hij leerde je om het vliegwiel opgang te houden. Wanneer je dat beheerste was het winnen van een wedstrijd niet meer zo moeilijk. Hij leerde je ook het verschil tussen een doel op korte termijn en een mogelijk groter doel op lange termijn. Hier vlak bij mij staat iemand die dat kan beamen.

Ik stel voor dat we deze prachtige Empacher skiff van de KAR & ZV De Hoop gaan dopen.
..... Ik ben bijzonder trots en geroerd...

Ik wens iedereen een goede gezondheid en de boot een behouden vaart.